

LUCAS SAUL

ΓΚΕΣΤΑΠΟ

Ο μηχανισμός τρόμου των ναζί

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΗΡΩ ΣΚΑΡΟΥ

ΚΕΔΡΟΣ

Lucas Saul: *Γκεστάπο. Ο μηχανισμός τρόμου των ναζί*
Τίτλος πρωτοτύπου:
Lucas Saul: *Gestapo. The story behind the Nazis' Machine of Terror*

ISBN 978-960-04-5343-0

Μετάφραση: Ηρώ Σκάρου
Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Αλέκα Πλακονούρη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Arcturus Holdings Limited/Lucas Saul*
© *Για την έκδοση στα ελληνικά, Εκδόσεις Κέδρος Α.Ε., 2023*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.
Γ. Γενναδίου 3
Αθήνα 106 78
τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655
www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr
e-mail: books@kedros.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εισαγωγή	
Η γέννηση ενός τέρατος	9
Κεφάλαιο Ένα	
Τα πρώτα χρόνια	20
Κεφάλαιο Δύο	
Το ξέσπασμα του πολέμου	38
Κεφάλαιο Τρία	
Αντίσταση, αντίσταση, αντίσταση	62
Κεφάλαιο Τέσσερα	
Αυξανόμενη αντίσταση	81
Κεφάλαιο Πέντε	
Συνωμοσίες	108
Κεφάλαιο Έξι	
Σπάζοντας την αλυσίδα	143
Κεφάλαιο Επτά	
Οι τελευταίες μέρες της Γκεστάπο	158
Ευρετήριο	183

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Από το σημείο αυτό και έπειτα το βιβλίο επικεντρώνεται όχι στη ναζιστική γραφειοκρατία, που υπήρχε πίσω από Μυστική Κρατική Αστυνομία, αλλά στις κτηνωδίες που διέπραξε αυτή η υπηρεσία. Γιατί, όπως είχε πει και ο πρώτος αρχηγός της, ο Ράινχαρντ Χάιντριχ, η Γκεστάπο:

...έχει ακόμα γύρω της το πέπλο της μυστικότητας που συναντάει κανείς σε μια πολιτική αστυνομική ιστορία. Η οργάνωση προκαλεί τον φόβο και τον τρόμο – αλλά και μια αίσθηση ασφάλειας λόγω της ύπαρξής της – στους εξωτερικούς παρατηρητές άλλων χωρών, που θεωρούν τα στελέχη της απάνθρωπα, σαδιστικά και αδίστακτα κτήνη.

Μια πρώτη γεύση

Το κύριο μέλημα της Γκεστάπο τα πρώτα χρόνια της ιστορίας της ήταν η καταστροφή των πολιτικών της αντιπάλων. Οι κομμουνιστές βρίσκονταν στην κορυφή της λίστας, αλλά ο Χίτλερ φοβόταν επίσης πως κάποιος από τη δική του παράταξη είχαν αποκτήσει υπερβολική δύναμη και ήθελε να τους εξαφανίσει.

Την 1η Ιουλίου 1934 ιδρύθηκε ένα Λαϊκό Δικαστήριο ως επίφαση δικαιοσύνης. Ο Χίτλερ δεν ήταν καθόλου ικανοποιημένος με το δικαστικό σύστημα που βρήκε και ήθελε ένα δικό του δικαστήριο, που θα αποφάσιζε ό,τι εκείνος πρόσταζε. Οι περισσότεροι κρατούμενοι της Γκεστάπο βρέθηκαν στο εδώλιο του Λαϊκού Δικαστηρίου, όπου οι δίκες μοναδικό σκοπό είχαν να πείσουν τον γερμανικό λαό ότι ακολουθούνταν οι νόμιμες διαδικασίες.

Από την αρχή ακόμα της ιστορίας της, η Γκεστάπο είχε ισχυρή παρουσία στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, που θα ενσάρκωναν αργότερα τον τρόπο του ναζιστικού καθεστώτος. Η Γκεστάπο είχε ένα γραφείο στο Νταχάου, όπου φυλάσσονταν λεπτομερείς φάκελοι των κρατουμένων, καθώς και οι καταγεγραμμένες ανακρίσεις τους. Τις προσαγωγές, τις εξακριβώσεις στοιχείων, τις κρατήσεις και τις απαλλαγές τις επέβλεπαν βασιικά στελέχη της Γκεστάπο. Οι υφιστάμενοί τους ήταν συνήθως άντρες των Ες Ες. Οι προϊστάμενοί τους ήταν οι διοικητές των στρατοπέδων, αν και μόνο κατ' όνομα.

Η Γκεστάπο παρείχε επίσης οδηγίες για την ασφάλεια των στρατοπέδων συγκέντρωσης και των αιχμαλώτων πολέμου, που άρχισαν σύντομα να ξεφυτρώνουν στο Τρίτο Ράιχ. Και διοικούσε επίσης τα δικά της «στρατόπεδα εκπαίδευσης εργασίας». Ο αρχικός σκοπός αυτών των κέντρων κράτησης ήταν να τιμωρούνται για ένα μικρό διάστημα οι φυγόπονοι εργάτες, αργότερα όμως στέλνονταν εκεί για «επανεκπαίδευση» άνθρωποι που είχαν διαπράξει κάθε είδους μικροπαραπτώματα.

Ήταν φυσικό και επόμενο αυτές οι πρακτικές να προκαλέσουν αντιδράσεις δυσαρέσκειας και θυμού και να κάνουν αρκετό κόσμο να εναντιωθεί.

Ο εμπρησμός του Ράιχσταγκ

Το 1933, τέσσερις μόλις εβδομάδες μετά την ορκωμοσία του Αδόλφου Χίτλερ ως καγκελάριου της Γερμανίας, το ιστορικό κτίριο του Κοινοβουλίου, το Ράιχσταγκ, τυλίχτηκε στις φλόγες ύστερα από εμπρηστική ενέργεια. Αυτό ήταν ένα δώρο για το Ναζιστικό Κόμμα και ευνόησε την προπαγάνδα του για τον κίνδυνο εξέγερσης των κομμουνιστών. Πολλοί ιστορικοί αμφισβητούν την επίσημη εκδοχή που ήθελε ως μοναδικό σχεδιαστή και εκτελεστή του εμπρησμού έναν νεαρό Ολλανδό κομμουνιστή ονόματι Μαρίνους βαν ντερ Λούμπε. Λέγεται πως ο Χέρμαν Γκέρινγκ είχε καυχσιολογήσει δημοσίως για τον σχεδιασμό αυτής της επιχείρησης, που σκοπό είχε να παραπλανήσει, προκαλώντας φόβο και υστερία στον γερμανικό λαό.

Σίγουρα η δύναμη που απέκτησε το Ναζιστικό Κόμμα εξαιτίας του εμπρησμού ήταν άνευ προηγουμένου· ο Χίτλερ κατόφερε να εκδοθεί αμέσως το Διάταγμα του εμπρησμού του Ράιχσταγκ, με το οποίο περιέστειλε πολλές ατομικές ελευθερίες των Γερμανών πολιτών. Χιλιάδες κομμουνιστές συνελήφθησαν και φυλακίστηκαν και αμέτρητοι άλλοι δεν μπόρεσαν να ψηφίσουν στις νέες εκλογές, που οργανώθηκαν γρήγορα και αύξησαν τη δύναμη των ναζί. Υπό τον φόβο μιας συνωμοσίας των κομμουνιστών, ο λαός μετακινήθηκε στην άκρα Δεξιά και με την καταστολή των βασικών αντιπάλων, του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος, οι ναζί μπόρεσαν να εξασφαλίσουν τη συγκέντρωση των δύο τρίτων που απαιτούνταν για να περάσουν τον Εξουσιοδοτικό Νόμο. Αυτός ο νόμος παρέδωσε ουσιαστικά στον Χίτλερ εξουσίες δικτάτορα. Είχε έρθει το τέλος της Δημοκρατίας και ο Αδόλφος Χίτλερ ήταν ελεύθερος να οδηγήσει τη χώρα σε πόλεμο.

Το κτίριο του Ράιχσταγκ καίγεται από τον καταστροφικό εμπρησμό του 1933.

Πέντε κομμουνιστές δικάστηκαν για τον εμπρησμό του Ράιχσταγκ, αλλά μόνο ο βαν ντερ Λούμπε κρίθηκε ένοχος. Ο Χίτλερ ήταν έξαλλος και ζήτησε πάραυτα την ίδρυση του Λαϊκού Δικαστηρίου (Volksgerichtshof), το οποίο θα λειτουργούσε υπό τον άμεσο έλεγχό του. Ο υπουργός Εσωτερικών Χέρμαν Γκέρινγκ επαναδιοργάνωσε την αστυνομική δύναμη σε μια παραστρατιωτική ομάδα αφοσιωμένων ναζιστών και στις 26 Απριλίου 1933 εκδόθηκε ένα διάταγμα που επικύρωνε τη δημιουργία του Γραφείου Μυστικής Αστυνομίας.

Θα γινόταν η πιο διαβόητη μυστική αστυνομία στην Ιστορία.

Η Νύχτα των Μεγάλων Μαχαιριών

Παρότι με τον Εξουσιοδοτικό Νόμο ο Χίτλερ είχε πλέον εξασφαλίσει απόλυτη κυριαρχία στον γερμανικό λαό, ένιωθε ακόμα τη θέση του επισφαλή. Η άνοδος του Ναζιστικού Κόμματος είχε βασιστεί στη σύναψη συμμαχιών με άτομα που δεν μοιράζονταν το όραμα του Χίτλερ για το μέλλον της Γερμανίας, και τώρα ο δικτάτορας φοβόταν εσωκομματικές εναντιώσεις.

Δύο άτομα συγκεκριμένα βρίσκονταν στην κορυφή της λίστας του Χίτλερ για εξολόθρευση. Ο Γκρέγκορ Στράσερ, επικεφαλής της αριστερής πτέρυγας του Ναζιστικού Κόμματος (Strasserist), που ανέπτυξε μια αντικαπιταλιστική ατζέντα κοινωνικών μεταρρυθμίσεων, και ο Ερνστ Ρεμ, αρχηγός της παραστρατιωτικής οργάνωσης Sturmabteilung, γνωστή ως SA (Τάγματα Εφόδου) ή Φαιοχίτωνες. Αυτό το παραστρατιωτικό σώμα είχε διευκολύνει σημαντικά την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία, ήταν όμως πλέον τόσο ισχυρό και ανεξέλεγκτο, ώστε απειλούσε τις δικές του στρατιωτικές μονάδες. Επιπλέον, όταν ζητήθηκε από τα Τάγματα Εφόδου να τεθεί υπό την εξουσία

της Ράιχσβερ (Αμυντική Δύναμη του Ράιχ – πρόδρομος της Βέρμαχτ), ο ευέξαπτος Ρεμ αποκάλυψε τον Χίτλερ «γελοίο δεκανέα». Η κρίσιμη καμπή επήλθε όταν ο Γερμανός πρόεδρος Πάουλ φον Χίντενμπουργκ απειλίσσε να επιβάλει στρατιωτικό νόμο εάν ο Χίτλερ δεν κατάφερνε να ελέγξει τις καθημερινές σχεδόν μάχες που γίνονταν στους δρόμους ανάμεσα στους Φαιοχίτωνες και στους κομμουνιστές. Στα τέλη Ιουνίου του 1934, ο Χίτλερ αποφάσισε να εξαλείψει με μία κίνηση όλους τους αντιπάλους του. Για την εκκαθάριση αυτή στράφηκε στη νεοσούστατη μυστική αστυνομική δύναμη, την Γκεστάπο και τα Ες Ες.

Με την ονομασία Κολιμπρί ξεκίνησε η επιχείρηση εξόντωσης. Η λίστα με τους στόχους είχε συνταχθεί από τους Χάινριχ Χίμλερ και Ράινχαρντ Χάιντριχ, ενώ ο Χέρμαν Γκέρινγκ και ο ανώτατος αξιωματούχος της Γκεστάπο Βίλι Λέμαν πρόσθεσαν και ονόματα «ανεπιθύμητων» εκτός των Ταγμάτων Εφόδου. Ο Λέμαν συμμετείχε και ο ίδιος στο μακελειό που ακολούθησε. Αργότερα αποκαλύφθηκε πως ήταν διπλός πράκτορας των Σοβιετικών και εκτελέστηκε χωρίς να δικαστεί, υπό τις οδηγίες του Χίμλερ. Τις πρώτες ώρες της 30ής Ιουνίου όμως μέλημα του Χίτλερ ήταν να εξαλείψει τις απειλές των Ταγμάτων Εφόδου και όταν έφτασε στο ξενοδοχείο Χανσελμπόουερ του Μπαντ Βίσε, ξάφνιασε τον Ερνστ Ρεμ και τους άλλους αρχηγούς που είχαν το κτίριο ως βάση τους. Οι περισσότεροι συνελήφθησαν, αν και ο Έντμουντ Χάινες εκτελέστηκε επιτόπου, αφού τον βρήκαν στο κρεβάτι παρέα με έναν δεκαοχτάχρονο στρατιώτη.

Ο Χίτλερ μετά απηύθυνε ομιλία στο πλήθος των υποστηρικτών του που είχε συγκεντρωθεί έξω από το αρχηγείο του στο Μόναχο, χαρακτηρίζοντας τις πράξεις του ως μια σκληρή απάντηση στη δόλια σκευωρία που σκοπό είχε την ανατροπή του. Τότε ξεκίνησε η δεύτερη φάση της επιχείρησης, με τα εκτε-

Χέρμαν Γκέρινγκ

Γεννηθείς το 1893, ο Γκέρινγκ υπηρέτησε στον Πρώτο Παγκόσμιο πόλεμο ως πιλότος μαχητικών αεροσκαφών και υπήρξε ένα από τα κύρια στελέχη του Ναζιστικού Κόμματος, καθώς και ιδρυτής της Γκεστάπο. Η συμμετοχή του στο αποτυχημένο πραξικόπημα του Χίτλερ (Πραξικόπημα της Μπιραρίας) το 1923 του στοίχισε έναν πυροβολισμό στο πόδι. Λόγω του τραύματος άρχισε να παίρνει μορφίνη, με αποτέλεσμα να είναι εξαρτημένος από αυτή για το υπόλοιπο της ζωής του. Ο Χίτλερ, αφού πήρε την εξουσία, του έδωσε τον τίτλο του υπουργού Εσωτερικών της Πρωσίας και τη διοίκηση της μεγαλύτερης αστυνομικής δύναμης της Γερμανίας. Ο Γκέρινγκ ενίσχυσε την αστυνομία με αφοσιωμένα μέλη του Ναζιστικού Κόμματος και ένωσε τα τμήματα πολιτικής και μυστικής αστυνομίας δημιουργώντας την Γκεστάπο. Αρχικά, σκόπευε να ονομάσει το σώμα Geheime Polizei Amt (Γραφείο Μυστικής Αστυνομίας), αλλά τα γερμανικά αρχικά GPA θύμιζαν τη σοβιετική μυστική αστυνομία, την GPU (Gosudarstvennoye Politicheskoye Upravlenie ή Κρατική Πολιτική Διεύθυνση).

Ο Γκέρινγκ οραματίστηκε την επέκταση της εξουσίας του νέου σώματος σε όλη τη Γερμανία και το έκανε αφού εκθρόνισε τον πρώτο αρχηγό της Γκεστάπο Ρούντολφ Ντιλς, για να αναλάβει ο ίδιος το 1934. Σύντομα παρέδωσε την αρχηγία στον Χάινριχ Χίμλερ και τέθηκε επικεφαλής της Λουφτβάφε. Το 1941 έλαβε το αξίωμα του αντικαγκελάριου (αναπληρωτή και διαδόχου σε όλες τις αρμοδιότητες), αν και ο Χίτλερ του αφαίρεσε τον λαμπρό τίτλο του λίγο πριν αυτοκτονήσει το 1945.

Στη Δίκη της Νυρεμβέργης το 1946 καταδικάστηκε σε θάνατο, αλλά αυτοκτόνησε με υδροκυάνιο.

λεστικά αποσπάσματα της Γκεστάπο να αιφνιδιάζουν ανυποψίαστα θύματα. Η Γκεστάπο έδωσε αργότερα στον Χίτλερ μια λίστα με όσους είχαν καταφέρει να βρουν και να εκτελέσουν: περιελάμβανε 77 ονόματα.

Κύριος στόχος ήταν και ο κύκλος του αντικαγκελάριου Φραντς φον Πάπεν. Ο Πάπεν είχε ασκήσει κριτική στον Χίτλερ δύο εβδομάδες νωρίτερα, σε μια ομιλία του στο Πανεπιστήμιο του Μάρμπουργκ. Ο άνθρωπος που είχε συντάξει αυτή την ομιλία ήταν ένας από τους πρώτους που εκτελέστηκαν από την Γκεστάπο. Ο Έντγκαρ Γιούλιους Γιουνγκ πυροβολήθηκε στο υπόγειο των κεντρικών γραφείων της Γκεστάπο και το πτώμα του βρέθηκε σε ένα χαντάκι κοντά στην πόλη Οράνιενμπουργκ, λίγο έξω από το Βερολίνο. Ο γραμματέας του Πάπεν, Χέρμπερτ φον Μπόζε, δέχτηκε τα πυρά στο γραφείο του, μέσα στο κτίριο που στέγαζε τον αντικαγκελάριο, με την πρόφαση ότι αντιστάθηκε στη σύλληψή του. Ένας ακόμη στενός συνεργάτης του Πάπεν, ο Έριχ Κλάουζενερ, σκοτώθηκε επίσης στο γραφείο του στο Υπουργείο Μεταφορών και ο ίδιος ο Πάπεν συνελήφθη και υποχρεώθηκε να παραιτηθεί. Λέγεται πως και ο αντικαγκελάριος επρόκειτο να δολοφονηθεί, αλλά σώθηκε από τον Γκέρινγκ, ο οποίος πίστευε πως ο Πάπεν θα ήταν πιο χρήσιμος στους ναζί ζωντανός παρά νεκρός. Τον έστειλαν στην Αυστρία, για να παίξει εκεί τον ρόλο του Γερμανού πρέσβη-ανδρείκελο, προετοιμάζοντας τον δρόμο για την επερχόμενη προσάρτηση της χώρας.

Την επίσκεψη της Γκεστάπο δέχτηκε και ο πρώην καγκελάριος Κουρτ φον Σλάιχερ. Δολοφονήθηκε στο σπίτι του μαζί με τη σύζυγό του. Ο στενός του συνεργάτης Φέρντιναντ φον Μπρέντοφ βρέθηκε δεμένος σε μια καρέκλα έχοντας δεχτεί πέντε πυροβολισμούς. Ο Γκρέγκορ Στράσερ, πρώην ηγετικό στέλεχος του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος, δολοφονήθηκε

κι αυτός με παρόμοιο τρόπο, καθώς ο Χίτλερ δεν άφηγε ανοιχτούς λογαριασμούς με τους αντιπάλους του. Ο Στράσερ δέχτηκε μία σφαίρα πισώπλατα και, προτού πεθάνει, αιμορραγούσε για ώρα στο δάπεδο του κελιού του.

Δεν ήταν όμως μόνο υψηλόβαθμοι πολιτικοί και στρατιωτικοί τα θύματα της Γκεστάπο εκείνη τη Νύχτα των Μεγάλων Μαχαιριών. Υπάρχουν αναφορές για 1.000 συνολικά δολοφονημένους και μια πρόσφατη μελέτη δίνει τα ονόματα 89 επιβεβαιωμένων θυμάτων. Στη λίστα περιλαμβάνονται δικηγόροι, γιατροί, δημόσιοι λειτουργοί, δημοσιογράφοι, ακόμη και ένας μουσικοκριτικός. Ο πιο επικίνδυνος εχθρός του Χίτλερ, ο Ερνστ Ρεμ, έλαβε στο κελί του ένα ρεβόλβερ σαν υπόδειξη ότι πρέπει να αυτοκτονήσει. Όταν αρνήθηκε να το κάνει, τον πυροβόλησαν στο στήθος εξ επαφής και πέθανε ακαριαία.

Χάρη στην αναλγησία και στην αποτελεσματικότητα της Γκεστάπο και των Ες Ες, μετά τη Νύχτα των Μεγάλων Μαχαιριών ο Χίτλερ είχε τον απόλυτο έλεγχο της Γερμανίας.

Επέκταση και κάθαρση – με κάθε τρόπο

Αφού ο Χίτλερ εξάλειψε τους πολιτικούς και στρατιωτικούς κινδύνους για το Χιλιετές Ράιχ, αντιμετώπισε μια νέα απειλή: την οικονομική κατάρρευση της Γερμανίας. Το τίμημα για τον γρήγορο επανεξοπλισμό της χώρας ήταν υψηλό και το 1935 η Γερμανία αντιμετώπισε οικονομική κρίση. Καθώς ο Χίτλερ είχε θέσει ως προτεραιότητα τις εισαγωγές πρώτων υλών, αντί τροφίμων, έξω από τα καταστήματα άρχισαν να σχηματίζονται ουρές, που όλο και μεγάλωναν. Ο πληθωρισμός αυξήθηκε κατακόρυφα, το αποθεματικό εξαντλήθηκε και η δημοτικότητα του ναζιστικού καθεστώτος μειώθηκε. Το 1935 περισσότεροι από

τους μισούς Γερμανούς πολίτες ζούσαν κάτω από το όριο της φτώχειας και η Γκεστάπο πάλευε να αντιμετωπίσει τις αυξανόμενες αντιδράσεις. Ο Χίτλερ χρειαζόταν απεγνωσμένα έναν θρίαμβο σε επίπεδο εξωτερικής πολιτικής, για να τραβήξει την προσοχή από τα εσωτερικά προβλήματα.

Στις 7 Μαρτίου 1936 διέταξε τα γερμανικά στρατεύματα να εισβάλουν στην αποστρατικοποιημένη Ρηνανία. Ήταν μια κατάφωρη παραβίαση των Άρθρων 42 και 43 της Συνθήκης των Βερσαλλιών και των Άρθρων 1 και 2 της Συνθήκης του Λοκάρνο, που χαρακτήριζαν την περιοχή ως μια ουδέτερη ζώνη μεταξύ Γερμανίας και Γαλλίας. Ο Χίτλερ ρίσκαρε, θεωρώντας πως η Γαλλία και η Βρετανία δεν θα έστελναν στρατεύματα για να αντισταθούν στην επαναστρατικοποίηση. Το ρίσκο απέδωσε και τα γερμανικά στρατεύματα έτυχαν ηρωικής υποδοχής όταν μπήκαν στην Κολωνία για πρώτη φορά από το τέλος του Πρώτου Παγκόσμιου πολέμου.

Ο Χίτλερ ζήτησε δημοψήφισμα για την εισβολή αυτή στις 29 Μαρτίου, το οποίο έγινε υπό την αστυνόμευση της Γκεστάπο. Όποιος αρνιόταν να ψηφίσει «ναι» δεχόταν κατηγορίες και εκφοβισμό. Η επίσημη προσέλευση ήταν κοντά στο 99%, και το ποσοστό όσων ψήφισαν υπέρ της επαναστρατικοποίησης ήταν εξίσου υψηλό.

Η δημοτικότητα του Χίτλερ εκτινάχθηκε και ο ίδιος αναθάρρησε, αλλά το βασικό πρόβλημα της έλλειψης προμηθειών παρέμεινε. Το Ναυτικό, η Αεροπορία και το Πεζικό της Γερμανίας ανέφεραν πως δεν μπορούσαν να ενισχύσουν τις στρατιωτικές δυνάμεις τους χωρίς πρόσβαση σε ατσάλι και άλλες πρώτες ύλες. Ο Χίτλερ συγκάλεσε σύσκεψη στις 5 Νοεμβρίου 1937 για να παρουσιάσει το σχέδιό του. Στη σύνοψη της συνδιάσκεψης, γνωστή ως Μνημόνιο του Χόσμπαχ, αναφέρεται για πρώτη φορά η επεκτατική πολιτική που θα οδηγούσε την Ευρώπη

στον Δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο. Ο Χίτλερ αποφάσισε πως η Γερμανία θα έλυνε τα προβλήματα προμηθειών εισβάλλοντας στην Αυστρία και στην Τσεχοσλοβακία.

Μπροστά σε αυτό το σχέδιο ο Χίμλερ επιτάχυνε τις διαδικασίες συνένωσης της Κρατικής Μυστικής Αστυνομίας με τα Ες Ες – ένα όραμα που ασπάζόταν και ο Χάιντριχ. Τον Φεβρουάριο του 1938 ο Χίμλερ όρισε με διάταγμα πως η εκπαίδευση στην Γκεστάπο και στην Υπηρεσία Ασφαλείας θα ήταν κοινή. Εφόσον τώρα μια ένοπλη σύγκρουση ήταν αναπόφευκτη, ήταν αναγκαίο να συνεργαστούν στενά οι αξιωματικοί του στρατού και της κρατικής μυστικής υπηρεσίας. Από τον Ιούνιο του 1938 όλα τα μέλη της ασφάλειας που εισχώρησαν στα Ες Ες γίνονταν αυτομάτως μέλη και της Υπηρεσίας Ασφαλείας. Έτσι η Γκεστάπο, τα Ες Ες και η Υπηρεσία Ασφαλείας δεν ήταν πλέον μόνο ξεχωριστά τμήματα που συνεργάζονταν στενά: ο Χίμλερ, ως πνευματικός ηγέτης τους, ενστάλαξε σε όλα την ίδια ιδεολογία φανατισμού.

Η ναζιστική πολιτική της στρατιωτικής επέκτασης βοήθησε να λυθεί το τεράστιο πρόβλημα της ανεργίας, σύντομα όμως δημιούργησε ένα νέο πρόβλημα: αυτό της έλλειψης εργατικού δυναμικού. Έτσι η Γερμανία δέχτηκε μεγάλο αριθμό ξένων εργατών – ιδιαίτερα από την Πολωνία, όπου οι αγρότες έψαχναν για απασχόληση. Το 1938 υπήρχαν περίπου 100.000 Πολωνοί εργάτες στη Γερμανία.

Η προκατάληψη εναντίον τους ήταν συχνό φαινόμενο, καθώς οι Πολωνοί θεωρούνταν από πολλούς αδέξιοι και ανόητοι. Οι Πολωνοί πληρώνονταν λιγότερο από τους Γερμανούς εργάτες και συχνά εργάζονταν δεκατετράωρα, σε αντίθεση με το οχτάωρο, που ήταν το ανώτατο όριο των Γερμανών. Όλα αυτά είχαν ως αποτέλεσμα συχνές κοινωνικές αναταραχές μεταξύ Πολωνών και Γερμανών.